
EL CLUB DE TENNIS TAULA LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA: MÉS QUE UN CLUB, UNA MANERA D'ENTENDRE L'ESPORT

dossier

JORDI MORALES¹

El Club de Tennis taula d'Esparreguera va néixer de la mà de tres amics, en Joan Asensio, Cast Soteras i Joan Romeu, uns apassionats d'aquest esport que, cap al voltant de 1970, van decidir incloure algun element més, com ara la competició, en les seves habituals trobades per passar una estona agradable i saludable. Així doncs, per poder-se relacionar i enfrontar-se amb altres persones, de localitats, edats i nivells diferents, van crear l'entitat que coneixem avui dia, la seu de la qual es trobava al local de joves del Patronat.

Animats pels primers anys d'experiència i satisfets de les sensacions viscudes, van creure oportú fer un pas més. Van considerar que allò podia ser més que una aventura de persones adultes que volien practicar esport, i per això decidiren que era el moment de crear escola, fomentar l'esport entre els joves i ensenyar les meravelles de l'apassionant món del tennis taula. Però, per fer-ho, no n'hi havia prou amb l'espai del local i es va demanar el trasllat a una altra zona, al recinte de la piscina municipal, localitzat darrere del camp de futbol, un lloc molt freqüentat per joves que li donava, així, un aire més popular.

La localització i l'esperit treballador de les persones del club va provocar que en poc temps la sala estigués plena d'infants. Alguns d'ells, sense saber-ho, acabarien convertint-se en alguns dels noms més il·lustres. Tothom recorda que, d'aquestes èpoques, van sorgir-ne jugadors com Josep Gràcia, Joan Llopart, Jordi Monner o Carlos Hernández, els quals van aconseguir que el tennis taula esparreguerí fos conegut a Catalunya.

(¹) Jordi Morales García és esportista paralímpic i membre del Club de Tennis taula La Passió d'Esparreguera. Guanyà el 2006 la medalla de plata al Campionat del Món de tennis taula adaptat a la ciutat de Montreaux (Suïssa), i anteriorment, l'any 1999, el campionat d'Europa de tennis taula per a disminuïts físics; també disputà els Jocs Paralímpics de Sydney i els d'Atenes.

L'escola de tennis taula sempre ha estat la base per tirar endavant un club petit, de poble, amb pocs mitjans i amb uns ideals de treball. També esdevé la millor manera de transmetre els aires culturals de la població, permet saber que cada infant pertany a una casa del poble, a una família, que és part de la història. Aquest ambient millora en l'esport i es nota en l'atmosfera especial que es respira al club, hi ha una harmonia perfecta, sembla que tot encaixi. Probablement aquesta harmonia és la causa que el club tingui una bona salut després de tants anys; es basa en una combinació de persones, lloc, història i esport que tenen moltes coses en comú.

Tot edifici que es comença per sota pot acabar fent-se molt gran, amb molts pisos. Una escola esportiva té la mateixa estructura, ja que, si es treballa bé i durament des de la base, es pot arribar molt amunt. És el cas del tennis taula a Esparreguera, que adquireix unes dimensions importants, sobretot a partir de mitjan anys vuitanta, quan la primera generació de jugadors del planter ja són de categoria sènior i impulsen el primer equip fins a categories estatals. D'aquesta manera, el nom de l'entitat, del poble, de la gent, ja no existeix només a nivell regional, sinó que arriba a l'àmbit estatal, gràcies als diferents ascensos assolits per persones que han marcat algunes de les pàgines més memorables del tennis taula esparreguerí. Un exemple d'aquests èxits és l'ascens a primera estatal aconseguit al País Basc l'any 1996 i que representava l'ascensió a la segona màxima categoria nacional.

Anys després, l'any 2003, amb una remodelació del club enfocada cap al planter, jugadors de la casa com ara Josep Cuscó, Josep Mimblero o jo mateix, amb el suport de l'igualadí Daniel Luco, també van assolir l'ascens a segona divisió nacional, retornant, així, el club a primera línia després d'una petita crisi. Cal remarcar que en aquella temporada, la seu es va ubicar al teatre de La Passió d'Esparreguera, entitat de la qual prengué el nom. Allí, l'espai ja era molt més gran, la qual cosa era necessària

pel gran nombre de practicants d'aquest esport. A les escoles, molts infants volien jugar a tennis taula, als parcs se sentien comentaris referents a la victòria de l'equip sènior, tothom se sentia orgullós i identificat amb l'entitat.

Arribaren els anys noranta, l'etapa més gloriosa del club. Primerament s'assolí la important fita de pujar a primera nacional, la segona màxima categoria estatal. Això comportà trobar-se amb els clubs grans d'Espanya, tenir un nom entre els millors i, alhora, la necessitat de tirar endavant projectes ambiciosos.

Aquest període fou una etapa daurada pel que fa a categories de promoció: el 1995 un jugador del club, un servidor, aconsegueix classificar-se per jugar el torneig dels 32 millors jugadors d'Espanya en categoria alevina. Era la primera vegada que una persona de Catalunya participaria en aquest torneig d'àmbit estatal, que tindria lloc a la població granadina d'Armillà. L'experiència personal fou única. Mitjans de comunicació, gent, polítics, tot el poble coneixia el meu nom. La part esportiva també va ser molt positiva; poder compartir espai amb els millors jugadors, començar a conèixer noms que ja mai no deixaria de costar i viure el tennis taula d'alt nivell.

Aquest fet obrí els ulls al club, que va adonar-se que amb coratge i sacrifici podien aconseguir-se èxits i que la classificació assolida no era fruit de la casualitat. Els resultats d'aquesta convicció es veieren en poc temps: el 1997 es va aconseguir un podi per equips en el campionat d'Espanya aleví. Aquest, però, no fou l'últim èxit. Després en vingueren d'altres, amb altres jugadors, com ara els podis en campionats d'Espanya individual, dobles i equips, títols a nivell català i, el més important per a l'entitat, ser reconeguts durant tres temporades seguides com la millor escola de Catalunya. Esportistes com Àlex Vidal, Josep Manel Rodríguez, Daniel Flores, entre d'altres, en foren els responsables.

Actualment, el club continua amb un equip en categoria estatal. En aquest equip hi juguen tres jugadors de la casa, de tres generacions diferents: Josep Gràcia, Àlex Vidal i jo mateix. Tot i la diferència d'edat, s'entenen, perquè són del poble i han crescut en un mateix club, que ha estat molt significatiu en la seva vida, els ha aportat moltes alegries i molts patiments, els ha educat i, en definitiva, els ha fet persones. També per primera vegada es gaudeix d'un bon estat en tennis taula femení, una mancança durant molts anys. Fa poc s'han assolit podis nacionals, títols regionals i medallistes paralímpics.

Com a jugador, entrenador i amant d'aquest esport, puc afirmar que és un plaer i un gaudi poder passejar pels carrers del meu poble i retrobar-me amb jugadors que van iniciar l'aventura ja fa més de 30 anys i que t'expliquen les seves batalles. També et retrobes amb antics entrenadors o jugadors que quan eres nen et donaven consells sobre com agafar la pala, com fer un cop i et recorden com n'eres de petit i com has crescut; et retrobes amb companys que, malauradament, el destí els va separar de l'esport i t'expliquen aquells moments que van compartir amb tu, aquelles cançons cantades en els llargs viatges per carretera, les anècdotes viscudes en competicions, les promeses que ens fèiem sempre abans de començar i que després cap jugador s'atrevia a complir, entre altres coses. Tots ells, cadascú amb la seva particularitat, tenen una cosa en comú: han fet gran el Club de Tennis taula d'Esparreguera.

El final d'aquest article mereix ser dedicat a una persona, en Joan Romeu i Calvet, fundador i actualment encara entrenador del club. Les grans feines mai no són fruit d'una sola persona, sinó d'un grup important, i aquest cas

---

no n'és una excepció. Però crec que tots els que coneixem tan bé aquest esport ens posem d'acord a afirmar que una gran part del que comprèn dins seu aquesta entitat se li deu a la persona que va iniciar-la, junt amb altres amics. És ell qui va continuar creant escola i qui, avui dia, encara continua lluitant per tenir el millor per a cadascun dels jugadors, per ser a dalt de tot.

Tothom del tennis taula català i espanyol el coneix bé, tothom en parlarà bé, se'l coneix pel seu esperit lluitador, per la seva paciència, pel seu caràcter afable i per la seva manera clara d'entendre com ha de funcionar el nostre club. A tots els que hem conviscut i convivim en el local, se'ns ha encomanat una petita part d'ell; tots hi tenim alguna semblança i, sobretot, tots li agraïm el que ha fet i el que ens ha ensenyat.

dossier